

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/88/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201216
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1014201216.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: TT-CAR, s.r.o., so sídlom Nitrianska cesta 20, 917 00 Trnava, IČO: 34 147 101, zastúpený: Kanisová & Kanis Advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Špitálska 10, 811 08 Bratislava, IČO: 36 836 460, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Poštový priečinok 29, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu č. SK/0006/99/2014 zo dňa 15. mája 2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/82/2015-70 zo dňa 17. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/82/2015-70 zo dňa 17. marca 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0006/99/2014 zo dňa 15.05.2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni Inšpektorátom Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj č. P/327/2/2013 zo dňa 21.11.2013, ktorým bola podľa § 24 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) žalobcovi uložená peňažná pokuta vo výške 550 Eur pre porušenie § 4 ods. 2 písm. b) v nadväznosti na § 3 ods. 1 a § 18 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na žalobné dôvody, v rámci ktorých žalobca uviedol, že dňa 16.11.2011 prijal do servisu vozidlo Y. I. O., XPRTE, A.: XXXEO (ďalej len „vozidlo“) patriace pani A. Z. (ďalej len „spotrebiteľka“). Vozidlo spotrebiteľky nebolo kupované u žalobcu a ten taktiež nikdy pred týmto okamihom nevykonával na vozidle opravy alebo servis. Spotrebiteľka uviedla, že vozidlo vykazuje poruchy airbagov, počas jazdy zhaslo a nedá sa naštartovať. V súvislosti s odstraňovaním väd uvedených spotrebiteľkou sa zistili na vozidle ďalšie vady. V rámci opravy navrhol žalobca spotrebiteľke výmenu ďalšieho náhradného dielu - držiaka prepínača, a to z dôvodu, aby sa

predišlo ďalším a opakovaným poruchám vozidla. Na vozidle jej bol preto vymenený taktiež držiak prepínača. Žalobca vystavil za vykonané opravy spotrebiteľke faktúru č.1 zo dňa 30.11.2011. Žalobca v žalobe dôvodil, že opravou vozidla vznikol medzi spotrebiteľkou a žalobcom záväzkový vzťah z osobitného typu zmluvy o dielo, a to zo zmluvy o oprave veci. Náhradný diel, ktorý bol spotrebiteľke vymenený za nový, predstavoval podľa žalobcu výhradne prostriedok, ktorým žalobca smeroval k naplneniu zmluvy o oprave veci, a to oprave vozidla. Žalobca mal za to, že použitie náhradného dielu v rámci opravy nezakladal popri záväzkovo-právnom vzťahu zo zmluvy o oprave veci medzi stranami ďalší záväzkovo-právny vzťah, a to z kúpnej zmluvy. Na základe zákazkového listu, ktorý žalobca vystavil spotrebiteľke, bola táto informovaná o skutočnosti, že žalobca poskytuje na opravu hradenú zákazníkom zmluvnú záruku v dĺžke trvania 12 mesiacov od prevzatia opraveného vozidla zákazníkom. Daný zákazkový list spotrebiteľka podpísala, čím podľa žalobcu súhlasila s uvedenou dĺžkou zmluvnej záruky. Zákazkový list zároveň dokazuje skutočnosť, že medzi stranami došlo k dohode o cene opravy vozidla, nie o cene náhradného dielu použitého pri oprave. Dňa 21.03.2012 spotrebiteľka využila svoje právo na uplatnenie reklamácie a oznámila žalobcovi vady na vozidle, opravenom diele - „výmena slimáka - otočný kontakt, svieti kontrolka airbagov.“ Žalobca následne v rámci plynutia záručnej doby reklamáciu uznal a vozidlo opravil. V rámci záručnej opravy bol opätovne vo vozidle vymenený nefunkčný prepínač.

Žalobca ďalej v žalobe podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku dôvodil, že dňa 12.12.2012 spotrebiteľka opäť požiadala o zistenie a opätovné odstránenie chyby prepínača, nakoľko podľa jej tvrdení „Občas svieti kontrolka ABS.“ Reklamácia vykonaných opráv na vozidle nebola z dôvodu uplynutia zmluvnej záručnej doby uznaná. Aj napriek neuznaniu reklamácie navrhol žalobca spotrebiteľke zmierne riešenie danej situácie a výmenu otočného prepínača, pričom náklady za túto výmenu by hradil žalobca. Spotrebiteľka však návrh odmietla a požiadala dňa 19.12.2012 žalobcu o vyjadrenie k neuznaniu reklamácie opravy vozidla. Žalobca zaslal spotrebiteľke vyjadrenie dňa 09.01.2013, v ktorom jej oznámil svoje stanovisko a vyhodnotil postup ako správny. Spotrebiteľka následne podala prvostupňovému správneému orgánu podnet č. 682/2013, za účelom preverenia ktorého uskutočnil prvostupňový orgán u žalobcu kontrolu dňa 20.08.2013 a následne začal konanie o uložení postihu. Dňa 20.08.2013 bola vykonaná inšpektormi prvostupňového orgánu u žalobcu kontrola, ktorá bola zameraná na prešetrenie spotrebiteľského podnetu č. 982/2013 od pani A. Z. (spotrebiteľky). Prvostupňový orgán zistil pri kontrole nedostatky, ktoré zaznamenal v inšpekčnom zázname. Následne bol účastník konania informovaný o začatí správneho konania o uloženie postihu podľa § 24 zákona o ochrane spotrebiteľa oznámením zo dňa 22.10.2013 č. k. P/327/2/2013. Účastník konania (žalobca) zaslal prvostupňovému orgánu vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania zo dňa 29.10.2013, v ktorom ho upozornil na viacero nejasností pri vykonaní kontroly a postupe prvostupňového orgánu, ako aj nejasnosti v oznámení a zároveň konštatoval celkovú nesprávnosť oznámenia, ako aj samotného správneho konania o uložení postihu. Žalobca v žalobe namietal, že prvostupňový orgán neopravil chyby v inšpekčnom zázname a neodstránil tak nejasnosti a zistené nedostatky, ale naopak vydal rozhodnutie vo veci samej. Dňa 22.11.2013 bolo žalobcovi doručené rozhodnutie č. P/327/2/2013 zo dňa 21.11.2013. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namietal nezákonnosť a nesprávnosť rozhodnutia prvostupňového orgánu a žiadal žalovaného, aby preskúmal rozhodnutie a po zistení väd toto rozhodnutie zrušil. Žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu dňa 15.05.2014 tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V danom prípade je podľa názoru žalobcu vyjadreného v žalobe jednoznačné, že oprava vozidla žalobcom bola vykonaná na základe uzatvorenia zmluvy o dielo, konkrétne osobitného typu zmluvy o dielo, a to zmluvy o oprave veci. Žalovaný preto nesprávne vymedzil záväzkovo-právny vzťah žalobcu a spotrebiteľky len na odovzdanie a prevzatie náhradného dielu - držiaka prepínača, teda na uzatvorenie kúpnej zmluvy, predmetom ktorej je náhradný diel bez toho, aby prihliadol na všetky okolnosti danej veci.

Krajský súd ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že námietku žalobcu, podľa ktorej žalovaný nesprávne právne posúdil záväzkový vzťah žalobcu a spotrebiteľky, keď ho podradil pod režim kúpnej zmluvy a následne nesprávne odvodil dĺžku záručnej doby a konštatoval tak porušenie práv spotrebiteľa v zmysle ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, vyhodnotil ako nedôvodnú. Krajský súd

sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu, že záručná doba v danom prípade uplynula dňom 29.02.2012 a reklamácia, ktorú uplatnila spotrebiteľka dňa 12.12.2012 bola vykonaná neoprávnene, a to po uplynutí záručnej doby s odkazom na ust. § 654 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, ktorý vychádzal z ust. § 620 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dĺžka záručnej doby na vymenený náhradný diel je 24 mesiacov. Záručná doba začala plynúť dňa 30.11.2011, kedy bol spotrebiteľke vymenený na predmetnom osobnom motorovom vozidle nefunkčný otočný prepínač natočenia volantu tzv. slimák, za nový na náklady spotrebiteľky a trvala do 30.11.2013. Vzhľadom na uvedené, reklamácia opravy vozidla, ktorú vykonala spotrebiteľka dňa 12.12.2012, bola oprávnená, nakoľko bola uskutočnená v rámci záručnej doby a žalobca neuznaním reklamácie uprel spotrebiteľke právo na reklamáciu v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa a v rozpore s ust. § 18 ods.1 zákona o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľku riadne neinformoval o podmienkach a spôsobe reklamácie, keď na zákazkovom liste uviedol nesprávnu záručnú dobu v trvaní 12 mesiacov od prevzatia vozidla spotrebiteľkou.

Podľa krajského súdu na uvedené nemá vplyv skutočnosť, či išlo o druhú alebo tretiu reklamáciu spotrebiteľky na opravu vozidla, tak ako to namietal žalobca, pretože predmetný výrobok bol dňa 21.03.2012 žalobcom vymenený za nový kus, o čom svedčí zákazkový list č. 61854, keď zaplacením kúpnej ceny vymeneného náhradného dielu došlo medzi žalobcom a spotrebiteľkou k završeniu uzavretia kúpnej zmluvy podľa § 588 Občianskeho zákonníka. Kúpna zmluva vzniká, keď sa zmluvné strany zhodli o predmete kúpy a kúpnej cene, keď zákon v danom prípade nevyžadoval ďalšie náležitosti, ako napr. písomná forma uzavretia kúpnej zmluvy.

Krajský súd dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný riadne zistili skutkový stav, správne vec právne posúdili, napadnuté rozhodnutia sú riadne odôvodnené.

O trovách konania krajský súd rozhodol postupom v zmysle § 250k OSP tak, že procesne neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predovšetkým namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Mal za to, že právna kvalifikácia skutkového stavu a oprávnenosti reklamácie spotrebiteľky krajským súdom nebola správna. Podľa názoru žalobcu krajský súd nesprávne vyhodnotil zmluvný vzťah ako vzťah vyplývajúci z kúpnej zmluvy, a to aj napriek tomu, že vôľou a ani prejavom vôle ani jednej zo strán (žalobcu ani spotrebiteľky) nebolo uzatvorenie kúpnej zmluvy, ktorej predmetom je zakúpenie náhradného dielu do vozidla, ale uzatvorenie zmluvy o oprave veci, predmetom ktorej je oprava vozidla s vadou a obnovenie plnej funkčnosti vozidla. V tejto súvislosti žalobca dôvodil, že ak by bola vôľou spotrebiteľky výhradne kúpa náhradného dielu, táto by od žalobcu neočakávala akékoľvek úkony v rámci inštalácie náhradného dielu do vozidla a obnovenie funkčnosti celého vozidla. Spotrebiteľka však smerovala svoj prejav vôle k oprave vozidla a k uzatvoreniu zmluvy o oprave veci.

Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že dňa 16.11.2011 prijal do servisu vozidlo spotrebiteľky, ktoré u neho kupované nebolo a nikdy predtým na ňom žalobca nevykonával opravy. V rámci prvej opravy vozidla preto podľa žalobcu nešlo o záručnú opravu tak, ako to uviedol žalovaný v inšpekčnom zázname, ale o uzatvorenie zmluvy o oprave veci. Spotrebiteľka uviedla, že vozidlo vykazuje poruchy airbagov, počas jazdy zhaslo a nedá sa naštartovať. V rámci opravy žalobca, ako kvalifikovaný subjekt na posúdenie toho, čo je na opravu potrebné, navrhol spotrebiteľke taktiež výmenu ďalšieho náhradného dielu, a to držiaka prepínača, z dôvodu, aby sa predišlo ďalším a opakovaným poruchám vozidla. Za vykonanú opravu bola spotrebiteľke vystavená faktúra č. 4XXXXXXX zo dňa 30.11.2011. Oprava vozidla prebehla bez komplikácií, spotrebiteľka si vozidlo prevzala a uvedenú faktúru uhradila. Žalobca zdôraznil, že opravou vozidla vznikol medzi ním a spotrebiteľkou záväzkový vzťah z osobitného typu zmluvy o dielo, a to zo zmluvy o oprave veci. Náhradný diel, ktorý bol spotrebiteľke vymenený za nový, predstavoval výhradne prostriedok, ktorým žalobca smeroval k naplneniu zmluvy o oprave veci, a to oprave vozidla. Použitie náhradného dielu v rámci opravy nikdy nezakladalo popri záväzkovo-právnom

vzťahu zo zmluvy o oprave vecí medzi stranami ďalší záväzkovo-právny vzťah, a to z kúpnej zmluvy. Spotrebiteľka bola na základe zákazkového listu, ktorý jej vystavil žalobca, informovaná o zmluvnej záruke v trvaní 12 mesiacov, ktorá sa vzťahuje na opravu hradenú zákazníkom. Podľa žalobcu zákazkový list dokazuje, že medzi zmluvnými stranami došlo k dohode o cene opravy vozidla, nie o cene náhradného dielu použitého pri oprave.

Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že dňa 21.03.2012 spotrebiteľka využila svoje právo na uplatnenie reklamácie a oznámila žalobcovi vady na vozidle, opravenom diele - „výmena slímáku - otočný kontakt, Svetli kontrola airbagov“. Podľa žalobcu sa spotrebiteľka týmto oznámením domáhala v rámci záručnej doby odstránenia vady opravy, nedomáhala sa opravy zakúpenej veci. Prejav spotrebiteľky žalobca považoval za jednoznačný a nespochybniteľný. Zdôraznil, že spotrebiteľka reklamovala opravu vozidla, ktorú žalobca vykonal. Mal za to, že spotrebiteľka nevykonala reklamáciu zakúpenej veci - súčiastky použitej pri oprave vozidla, ale žiadala o odstránenie vady opravy vozidla a reklamovala tak kvalitu vykonanej opravy. Žalobca následne v rámci plynutia záručnej doby reklamáciu uznal a vozidlo opravil. V rámci záručnej opravy bol opätovne vo vozidle vymenený nefunkčný prepínač. Výmena poškodeného náhradného dielu za nový je podľa žalobcu jedným zo spôsobov vybavenia reklamácie vady opravovaného diela a žalobca mohol voľiť tento spôsob odstránenia vady na oprave vozidla. Dňa 12.12.2012 spotrebiteľka opäť požiadala o zistenie a opätovné odstránenie chyby prepínača, nakoľko podľa jej tvrdení „Občas svieti kontrolka ABS“. Táto reklamácia nebola zo strany žalobcu uznaná, pričom v tejto súvislosti žalobca dôvodil, že z jej vyjadrenia „Občas svieti kontrolka ABS“ reklamáciu súčiastky nemožno v žiadnom prípade odvodzovať a jediné čo je možné konštatovať je skutočnosť, že spotrebiteľka žiadala žalobcu o odstránenie vady opravy vozidla.

Uviedol, že spotrebiteľka nezaplatila výhradne kúpnu cenu za vymenený náhradný diel - súčiastku do vozidla, ale zaplatila za opravu vozidla a úkony žalobcu súvisiace s opravou vozidla. Zdôraznil, že predmetom zmluvy a ceny, ktorú spotrebiteľka zaplatila, nebola iba cena náhradného dielu, ale aj služby žalobcu poskytnuté v súvislosti s opravou vozidla spotrebiteľke. V ďalšom žalobca poukázal na rozdielnosť právnej úpravy zmluvy o dielo a jej osobitného typu zmluvy o oprave vecí a kúpnej zmluvy, a to vo vzťahu k povinnostiam zmluvných strán. V tejto súvislosti mal za to, že súd stotožňujúc sa s názorom žalovaného nesprávne vymedzil záväzkovo-právny vzťah žalobcu a spotrebiteľky ako vzťah vyplývajúci z kúpnej zmluvy a obmedzil ho len na odovzdanie a prevzatie náhradného dielu bez toho, aby prihliadol na všetky okolnosti danej veci, t. j. na skutočnosť, že žalobca vykonal opravu vozidla a daný náhradný diel spotrebiteľke neodovzdal, ale naopak pri oprave ho vymenil za poškodený prepínač, ktorý bol vo vozidle. Zo strany žalobcu nešlo v danej veci o povinnosť odovzdať náhradný diel spotrebiteľke, tak ako by to bolo v prípade uzatvorenia kúpnej zmluvy, ale o povinnosť vykonať opravu vozidla a za účelom splnenia tejto povinnosti vykonať všetky potrebné úkony, ako napr. výmenu náhradného dielu. Žalobca zdôraznil, že so spotrebiteľkou sa výslovne nedohodol na tom, že spotrebiteľka kúpi - nadobudne náhradný diel do svojho vlastníctva, ale dohodli sa na oprave vozidla, v rámci ktorej žalobca za účelom celkovej opravy vozidla vymenil aj náhradný diel, na čo dostal od žalobkyne súhlas. Až po vykonaní všetkých opráv na vozidle bolo vozidlo odovzdané spotrebiteľke. Žalobca mal za to, že žalovaný svojím výkladom neprímerane zasiahol do práv žalobcu a znemožnil mu uplatňovať zmluvnú slobodu, ktorou disponujú subjekty práva pri zakladaní záväzkovo-právnych vzťahov.

Žalobca považoval za nesprávny záver krajského súdu o tom, že žalobca uprel spotrebiteľke právo na reklamáciu tým, že ju riadne neinformoval o podmienkach a spôsobe reklamácie, keď v zákazkovom liste uviedol nesprávnu záručnú dobu v trvaní 12 mesiacov od prevzatia vozidla spotrebiteľkou. Zdôraznil, že nad rámec záručnej doby zakotvenej v § 654 ods. 1 Občianskeho zákonníka poskytol spotrebiteľke záručnú dobu v lehote 12 mesiacov a o jej dĺžke informoval spotrebiteľku správne.

Záverom žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý výhradne prevzal argumentáciu účastníkov konania a odkázal na zákonné ustanovenia vzťahujúce sa k danej veci bez toho, aby sa riadne vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami prednášanými v konaní účastníkmi. Napadnutý rozsudok preto žalobca považoval za arbitrárny a nepreskúmateľný. Jeho odôvodnenie podľa žalobcu nemožno považovať za súladné s § 157 ods. 2 OSP, keďže je nedostatočné a zmätočné.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Trnave a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nutné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Základným poslaním správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní (čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky); ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy ukrátená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Podstatou konania v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti OSP je preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru, dohľadu a kontroly (ďalej len „orgán dozoru“) a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.

Podľa § 18 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný spotrebiteľa riadne informovať

o podmienkach a spôsobe reklamácie vrátane údajov o tom, kde možno reklamáciu uplatniť, a o vykonávaní záručných opráv. Reklamačný poriadok musí byť na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 Eur; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 Eur.

Podľa § 588 Občianskeho zákonníka z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.

Podľa § 620 ods. 1 Občianskeho zákonníka záručná doba je 24 mesiacov. Ak je na predávanej veci, jej obale alebo návode k nej pripojenom vyznačená lehota na použitie, neskončí sa záručná doba pred uplynutím tejto lehoty.

Podľa § 652 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak ide o opravu alebo úpravu veci, vznikne objednávateľovi právo, aby mu zhotoviteľ podľa jeho objednávky vykonal opravu alebo úpravu veci; zhotoviteľovi vznikne právo, aby mu objednávateľ zaplatil cenu za opravu alebo úpravu veci.

Podľa § 654 ods. 1 Občianskeho zákonníka záručná doba je tri mesiace, ak nie je dojednaná alebo osobitnými predpismi ustanovená inak; pri stavebných prácach je záručná doba najmenej osemnásť mesiacov.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Úlohou krajského súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a posúdiť, či tento vo vzťahu k žalobcovi postupoval správne, keď potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni Inšpektorátom Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj č. P/327/2/2013 zo dňa 21.11.2013, ktorým bola podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa žalobcovi uložená peňažná pokuta vo výške 550 Eur pre porušenie § 4 ods. 2 písm. b) v nadväznosti na § 3 ods. 1 a § 18 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa. Krajský súd považoval postup správneho orgánu za správny a mal za to, že reklamácia opravy vozidla, ktorú vykonala spotrebiteľka dňa 12.12.2012, bola oprávnená, nakoľko bola uskutočnená v rámci záručnej doby a žalobca neuznaním reklamácie uprel spotrebiteľke právo na reklamáciu v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa a v rozpore s ust. § 18 ods.1 zákona o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľku riadne neinformoval o podmienkach a spôsobe reklamácie, keď na zákazkovom liste uviedol nesprávnu záručnú dobu v trvaní 12 mesiacov od prevzatia vozidla spotrebiteľkou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po dôkladnom oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd nedostatočne odôvodnil, prečo považuje postup správneho orgánu za správny, a aké úvahy ho viedli k záveru, že žalobca postupoval vo vzťahu k spotrebiteľke v rozpore so zákonom.

Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) každému priznáva právo domáhať sa ustanoveným postupom svojich práv na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky a odsek 2 tohto ustanovenia zaručuje tomu, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Ústavný súd vo svojej judikatúre uvádza, že súčasťou obsahu práva podľa čl. 46 ods. 1 je nielen právo každého domáhať sa

svojho práva na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, ale aj právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach. Z toho vyplýva, že každý má ústavné právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, lebo inak v ňom nemôže chrániť svoje práva a právom chránené záujmy.

Závery krajského súdu, ktorý sa len stotožnil s právnym názorom žalovaného, ktorý pri posudzovaní vzťahu medzi žalobcom a spotrebiteľkou vychádzal z ust. § 620 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to bez akejkoľvek bližšej právnej úvahy, nemožno považovať za dostačujúce. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Kurti v. Turecko - rozsudok z 29. septembra 2005 č. 2507/02, Múčková v. Slovensko - rozsudok z 13. júna 2006 č. 21302/02), je jedným z princípov predstavujúcich neopomenuteľnú súčasť práva na spravodlivý proces aj povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, pričom sa musí vyporiadať s námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim ich závažnosti. Pokiaľ súd tejto zákonnej povinnosti nedostojí, a to jednak tým, že sa zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaobera vôbec, alebo sa s nimi vyporiada nedostatočným spôsobom, založí tým nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia. Takýto postup nemožno akceptovať, nakoľko by znamenal otvorenie cesty k ľubovôli v súdnom rozhodovaní a znamenal by porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

Procesným právom účastníka konania odzrkadľujúcim aj jeho právo na spravodlivý súdny proces je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo je priamo vyjadrené v povinnosti súdu odôvodniť rozsudok spôsobom upraveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 236/06 ako aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija v. Španielsko z 9. decembra 1994, Hiro Balani v. Španielsko z 9. decembra 1994, či Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997).

Krajský súd v Trnave v preskúmvanej veci podľa zhora uvedených ústavných článkov, zákonných ustanovení a zásad nepostupoval. Týmto svojím postupom krajský súd spôsobil pochybnosť o zákonnosti a vecnej správnosti svojho rozhodnutia a zaťažil svoje rozhodnutie vadou, ktorá mala za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces (§ 157 ods. 2 posledná veta OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP a tiež § 250j ods. 1 a 2 OSP).

Krajský súd tiež opomenul, že v zmysle čl. 142 ods. 1 ústavy je úlohou všeobecného súdu podávať výklad zákonov, resp. právnych noriem nachádzajúcich sa v zákonoch, pričom mu predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu vôbec neobsahuje právne posúdenie veci, nakoľko právne závery krajského súdu v rozsudku absentujú, resp. sú absolútne nedostatočné, je napadnuté rozhodnutie krajského súdu nepresvedčivé a nepreskúmateľné.

V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu predovšetkým opätovne vec prejednať v intenciách platnej judikatúry najvyššieho a ústavného súdu, vysporiadať sa aj s odvolacími dôvodmi žalobcu a vydať rozhodnutie, ktoré bude spĺňať všetky náležitosti požadované v § 157 OSP a ktoré bude aj riadne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 2 a § 221 ods. 1 písm. h) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval. Bude povinnosťou krajského súdu v novom

rozhodnutí podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 3 OSP rozhodnúť opätovne aj o trovách a ich náhrade v rámci prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.